"Хто не сумнівається... той
залишається у сліпоті".
Народна мудрість

Всечасні сумніви (тугі, м'язисті)
Скували ребра міццю ланцюгів.
Без праведного гніву і без зиску
Долав шляхи я, поки не згорів.

Вже й пізня осінь сизим падолистом
Покрила скроні. В далеч відлетів
Остінній сумнів... Лагідно і чисто
Тепер в душі: ні спеки, ні вітрів.

Одна жура... Та ба, чому ж не спиться?
І хто крадеться нишком, як лисиця,
Полями, спорожнілими від дум?..

Ага, новий це сумнів поспішає,
Бо у житті лиш той не прозріває,
Хто виставляє сумніви на глум.